

Forfatter: Trier, Ernst Johannes

Titel: BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1866-09-16)

Citation: Trier, Ernst Johannes: "BREV TIL: Abel, Marie FRA: Trier, Ernst Johannes (1866-09-16)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 227. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000194.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Ernst Trier til Marie.
Vallekilde, 16. septbr. 1866.*

... Jeg burde egentlig i dag have rejst ind til Odsherred; men jeg bliver hjemme og skriver brev til dig ... Det er ellers underligt nok: at da jeg var yngre, kunde det være mig en sådan fryd at skrive breve til dem, jeg elskede. Jeg tænker her især på min brevveksling med Herman Anker. Nu falder derimod brevskriveriet så svært. Den gang syntes jeg, at jeg s. 228 var den, til hvem jeg skrev, ganske nær. Nu forekommer det mig næsten, at jeg ved brevskriveriet føler afstanden dobbelt stor og føler dobbelt savnet af den menneskelige tale i al fald, når jeg skriver til dig ... Især siden vort samvær sidste sommer er du kommen til at stå mig nærmere end før ... Husker du Odins samtale med Frigga, den gang han skulde ud at slå med Vaftrudner. Han må først spørge Frigga til råds, ligesom have hende med sig, når han skal ud i kampen. Denne mythe står bestandig for mig, når jeg tænker på min kamp for vor skole. Det var jo også en åndelig kamp, som Odin den gang gik til, og ganske sikkert den samme, som vi nu står i. Men også jeg synes da at kunne høre dig tale til mig med Friggas ord og sige:

»Nu velsignet,
og så velkommen,
far vel så længe!
Dig ånden styrke
som arilds-guden
til Thurs at trykke
med tungemål!

... Hvor var det dog et yndigt brev fra Georgia la Cour ... det er dejligt, at der nu er én, der kan tiltale dig med det fortrolige »du«. Så er du da nu ikke mere ene i pigekredsen; du har rigtige venner dér. Hvor hun har opfattet din stilling i dit hjem rigtigt! Ja — »giv tid kun og tål«! om Gud vil, skal der snart oprinde en rigtig forårstid for os, hvor isen skal smelte, hvor alle knopperne springer ud, og fuglene synger, mens jeg fører dig som min unge brud hjem til det lyse og varme Vallekilde. Jeg er jo alt i færd med at bygge reden. Hør nu: På loftet mangler kun skillerummene. I vor beboelseslejlighed og i skolen er man i færd med at lægge de sidste gulve, sætte glas i ruderne og hænge dørene. Tænk, i aftes overrasktes jeg den første nøgle, nøglen til døren mellem min stue og skolestuen. Endnu mangler hér kun pudsningen om vinduer og døre og så fodpanelet og et par smårum at gøre i stand.

Neden under mangler stuerne kun det sidste puds; og i kælderen er man nu i færd med pudsningen af loftet.

Til udhusene er murene nu om et par dage færdige ...

s. 229 Desværre har jeg næsten hver dag en hovedpinetur, så jeg længes meget efter min styrtebadsindretning. Det er vel sagtens dels en følge af overanstrengelse på mine rejser og dels mange ærgrelser med byggeriet ...

Endelig har jeg nu fået Anders (Alidas mand) indsat i sin ny værdighed; hjulmanden står på værkstedet og er i færd med at lave sængesteder til mig ... Der har ellers været så mange småting i vejen herude på byggepladsen, mens jeg har været borte. Hvor det ene menneske dog kan få lyst til således at gå det andet i vejen ...

Med hensyn til pigespørgsmålet, da må det nu blive sådan, at vi beholder Maren Sofie. Hun kan både brygge og bage, og du har ret: Vi kan ikke undvære én, der er i besiddelse af disse færdigheder. Hun er desuden et rart og pålideligt menneske; vi må være glade ved hende. Jeg havde jo også fæstet hende, før du skrev om Poul Rasmussens datter ... Jeg ved også, at Maren Sofie glæder sig så meget til at komme til at tjæne os ... Altså, vi lader det da blive derved. Men skriv nu endelig til Poul Rasmussen og Laura, og sig dem, at jeg i forvejen havde fæstet Maren Sofie.

Det går endnu lidt småt med at få elever ... Sidste onsdag rejste jeg fra København, og næste dag tog jeg sammen med Hoff, Tranberg, Kristen Larsen, Peter Frederiksen og Kristen Hansen til Ubberupgården, hvor der var stor forsamling i Holms smukt prydede gård.

Dér talte først Birkedal, overmåde dejligt, så Peter Nielsen, Lykkesborg og pastor Konradsen fra Salling m. fl....

Dér traf jeg en mængde bekendte og blev dér stærkt bestyrket i, at præsterne dér på egnen formelig forfølger os Vallekilde-folk, navnlig mig og eleven Peder Olsen, der omtales som et stakkels, fra troen falden, menneske. Adskillige skammelige røvei historier er sat i omløb om os, f. eks. at jeg rejser omkring og formaner folk til at tage til gilde. Det er intet under at folk således skræmmes bort fra os. Et par rare karle var der således, som sikkert havde sagt, at de trode nok, at de kunde komme, men nu kom den ene og sagde, at han kunde ikke få lov af sin moder; og den anden sagde, at hans fader var så stærkt der-s. 230 imod. En tredje havde ligefrem ladet sig afskrække af rygterne.

Imidlertid fik jeg dog samme dag talt rent ud af posen med Vilhelm Beck, som var til stede den dag. Næste dag skulde han holde møde på Konradineslyst. Beck bifalder naturligvis langt fra hans folks adfærd; men nu får vi se, om han har mod til at træde op derimod; og, om han nu har det, hvorvidt det da vil batte noget overfor hans folk. Jeg tror det nu næppe.

Peder Nielsen fra Lykkesborg blev så glad, da han hørte om alle disse historier og al den modstand: »Det er det bedste varsel for Deres skole,« sagde han, »sådan er det gået Kold, og sådan går det med alt godt, der skal frem.« —

Dagen efter holdt Hoff og jeg et møde i Tudse, desværre syntes jeg, at hverken Hoff eller jeg talte synderlig godt den dag.

Dér traf jeg ellers én af de gamle elever, Niels Thorsen, der så gærne atter vilde på skolen ...

Endelig har vi også fået en drøj modstander i »10de oktober-foreningen« med Zytphen-Adeler og J. A. Hansen i spidsen. Det hedder sig dér, at bønderne må vogte sig for »Grundtvig-ianerne«, der uden videre bliver slået sammen med »Skandinaverne«. Det hele er politisk spil ... På det politiske område holder Hoff og jeg os tilbage; men dér er Tranberg ... fortræffelig. I lørdags stod et hovedslag inde i Odsher red, hvor Tranberg tvang J. A. Hansen til at tage adskillige ting tilbage.

Der er altså strid og kamp nok, og Grundtvig havde sikkert ret, da han på vennemødet udpegede den kommende tid som en prøvelsens tid for ham og hans venner ... Men kampen er jo nødvendig, og kan vi kun stille os under Vorherres banner, da — lystigt fremad til sejr!

— I går fik jeg da brev om en elev til fra Sydsjælland, og jeg har også fået vished om én fra Odsherred. Det bliver den sekstende. Når jeg da betænker, at nu har det allerede vist sig, at omtrent en snes, hvorom man har sagt mig, at de vilde til skolen, de bliver borte, og at jeg dog desuagtet nu har så mange, så synes jeg — alt betænkt — dog, at mine sager står så nogenlunde. I fjor havde jeg da ikke flere på denne tid.

s. 231 Det dejlige vennemøde! men derom må jeg opgive at skrive.

I morgen rejser Hoff og jeg til Munkebjergby, hvor jeg skal holde møde med bønderne. Næste dag til Samsø, hvorfra jeg så venter at komme tilbage fredag eller lørdag.

Hvor jeg nu er træt og ked af det rejsevæsen; men under de nærværende forhold er det dobbelt nødvendigt ...

Far vel Marie ... bed for mig i dine stille timer, i det rolige Dalum; mens jeg farer omkring i idelig uro ... Vorherre bevare os! ...